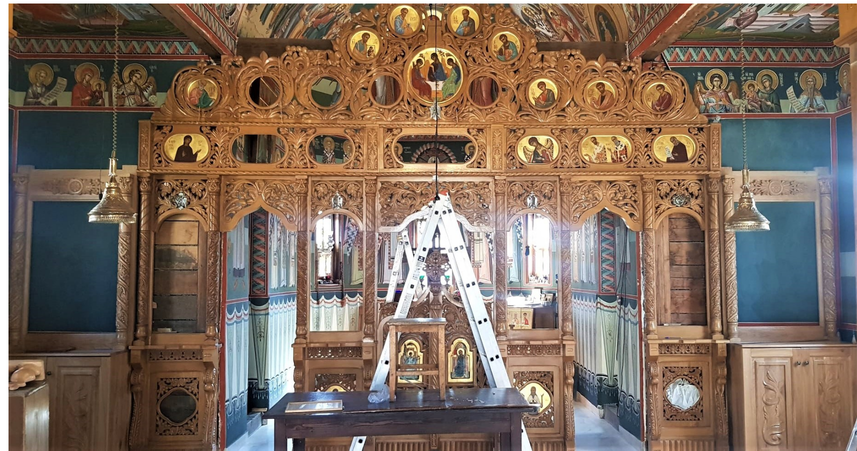
ANUNȚURI

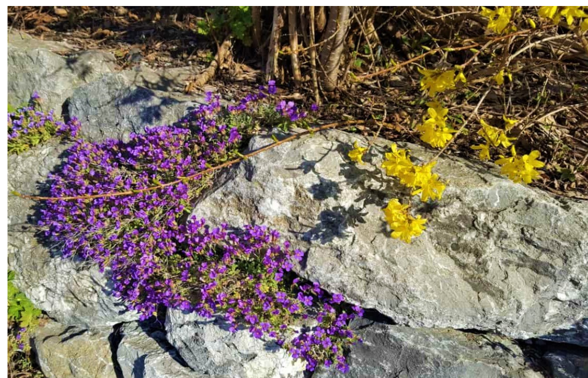

• Sâmbătă au fost încreștinați gemenii **Efrem** și **Nectarie**, ai pr. Bogdan și ai pre. Daniela de la Criscior. Dumnezeu să-I facă prilej de mântuire pentru tot neamul!

• Se împlinesc acum 40 de zile de când au adormit **Mariana-Mărioara**, mama preotesei Maria-Mihaela de la Timișoara și sora **Cristina-Elena** (mama uneia dintre fetițele de la școala Sf. Nicolae). Dumnezeu să le așeze cu drepții!

• În această săptămână au fost făcute **mai multe lucrări la Bisericuță**: s-au dat cu lac iconostasul și mobilierul din lemn, fiind totodată recondiționate, s-au montat prelungirea iconostasului (*foto*) și ornamentele de lemn din partea superioară și s-au început lucrările de refacere a zidului care era acoperit de bannere cu sfinți.

ȘTIRI

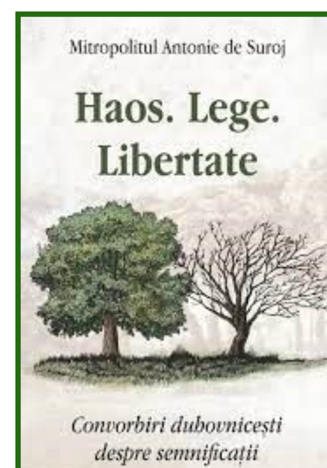
• Din toamnă, sub oblăduirea Universității „Aurel Vlaicu”, în clădirea Facultății de Teologie își va începe cursurile **Școala Ep. Ioan Mețianu**, cu o clasă pregătitoare. În acest sens s-au făcut renovări importante la parterul clădirii, în aripa în care vor învăța noii elevi. Este vorba de o școală de stat, fără caracter sau specific confesional. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

• În **Episcopia Devei** – cea mai tânăr din țară - se apropie de finalizare lucrările la un proiect de suflet al vrednicului de pomenire Episcop Gurie: **o grădiniță modernă**, cu o capacitate de 80 de locuri, care îi va purta numele în semn de omagiu. PS Nestor este aproape zilnic prezent pe șantier pentru a supraveghea ultimele finisaje. La nivel eparhial sunt în desfășurare și alte proiecte, printre care lucrările la Așezământul „Părintele Arsenie Boca” din Deva (format din mănăstire, centru pentru vârstnici, cămin de îngrijiri paliative și o unitate de învățământ liceal) și înființarea mai multor centre pentru tineret după modelul Orthocaffé din Deva. (*sursa: basilica.ro)*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Mitropolotul Antonie de Suroj - HAOS. LEGE. LIBERTATE

Vlădica Antonie face parte dintre cei care nu au nevoie de prezentare; este cunoscut dacă nu de toată lumea, atunci de mulți. Discursurile și articolele sale nu au nevoie de nicio explicație sau de vreun comentariu: ele sunt foarte simple, ajungând până în profunzime. La drept vorbind, trebuie să dobândești dreptul de a comenta, căci este puțin probabil ca mulți dintre contemporanii Vlădicăi să se recunoască a fi pe aceeași lungime de undă. „Calibrele” sunt prea diferite. Probabil că cel mai bun lucru care poate fi făcut este să ne amintim de personalitatea sa. Să dăm mărturie prin iubire și recunoștință.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 12 (LXXX) 3 aprilie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

> *„Noua Europă a spart atât tablele legii date de Moisi, cât și cele ale lui Hristos, a încălcat legea morală a lui Dumnezeu, a scornit mincinoasele „legi naturale” și le-a pus ca un jug pe grumazul oamenilor.*

Noua (fărăde)lege morală a EUROPEI

Sf. Nicolae Velimirovici

Pace, pace, pace! strigă conducătorii, iar popoarele lor pier în războaie, căci vorbesc despre pace fără Dumnezeu. **Pâine, pâine, pâine!** strigă doctorii în economie ai Europei, iar popoarele lor pier de foame, căci caută pâine în afara lui Dumnezeu. **Legi, legi, legi!** strigă doctorii în drept și-n dreptate ai Europei, iar popoarele lor strâng fărădelegi cât dealurile, până la nori, în fiecare zi și în fiecare ceas, căci scriu legile lor și nu ale lui Dumnezeu.

„Vai celor ce scriu cu vicleșug; că scriind, vicleșug scriu!”, a grăit Dumnezeu prin Isaia Prorocul. Iar prin Ieremia a grăit: „în deșert s-a făcut condeiul mincinos la scriitori”. Pentru vechiul Israil și pentru **noua Europă** s-au zis aceste cuvinte, căci **au trădat numele de popor ales și nu au fost lumină popoarelor, ci întuneric.**

Noua Europă a spart atât tablele legii date de Moisi, cât și cele ale lui Hristos, a încălcat legea morală a lui Dumnezeu, a scornit mincinoasele „legi naturale” și le-a pus ca un jug pe grumazul oamenilor. A proclamat ceea ce este existent ca fiind inexistent, iar ce este inexistent ca existent. Pe singura lor lege existentă, cea numită de Dumnezeu lege, legea morală, a lepădat-o ca pe

Sf. BRYCHAN al Țării Galilor
(6 aprilie sec. V)

S-a născut din stirpe domnească și de mic a fost dat unui pustnic bătrân, spre a fi învățat de acesta toate cele de folos unei vieți creștine. Ajuns matur, Brychan s-a dovedit viteaz în lupte și astfel a fost pus pe tronul acelei țări. El a domnit până la adânci bătrânețe, fiind principalul sprijinitor al Bisericii. **A avut 24 de copii, din care 10 sunt trecuți în calendare**, o parte dintre ei fiind misionari trimiși de tatăl lor la păgânii din alte părți ale insulei. Apropiindu-se sfârșitul, a lăsat tronul fiului mai mare, iar el s-a retras la mănăstire, adormind ca monah.

-o nelegiuire, sau ca pe-o haină ponosită, iar pe cele ce nu sunt ale lui Dumnezeu, rânduiala vremelnică a lucrurilor şi-a întâmplărilor naturale, a numit-o singura şi inevitabila lege – ca şi cum Dumnezeu ar fi putut da lege firii neînţelegătoare, iar nu omului înţelegător! Dar şarpele cel vechi, care a minţit şi pe Eva, i-a înduplecat prin veşnicul Iuda pe cărturarii Europei să scrie minciună cu condeiul lor mincinos!

Au scris minciuna sub formă de ***poezie***, pentru a preface nevinovăţia în vinovăţie, curăţia în necurăţie şi să facă din tineretul botezat al Europei un neam câinesc, lacom şi curvar.

Au scris minciuna sub formă de ***romane*** *şi* ***nuvele***, pentru a orbi ochii europenilor ca să nu mai vadă Cerul şi duhurile cereşti şi, astfel să se îndulcească de noroiul, pământul şi tot ce e în stăpânirea morţii, a mormântului şi-a viermilor.

Au scris minciuna ca ***istorie***, o istorie în care au pus mai presus de Dumnezeu puterile oarbe ale naturii.

Au scris minciuna sub formă de ***filosofie***, când un îngâmfat s-a apucat, în pofida puterilor sale mărginite, să încerce să explice cum a fost făcută lumea.

Au scris **minciună, necunoaştere şi nedreptate**. Şi nimeni dintre oameni nu i-a judecat, căci neamurile Europene au slăbit de mult şi nu mai ştiu să se împotrivească cruzilor şi îngâmfaţilor lor stăpâni.

Iar după ce aceşti stăpâni îngâmfaţi şi cruzi, întunecaţi ca noaptea şi ca mormântul, nesătui de bani şi de slavă deşartă, au aruncat pe foc legea morală a lui Dumnezeu, **au dat o nouă lege morală**, adică:

Că omul este liber să creadă sau să nu creadă într-un singur Dumnezeu sau în sute de dumnezei.

Că fiecare e liber să se închine idolilor de argint, de aur, de lemn şi de hârtie.

Că cel ce batjocoreşte numele Domnului nu va fi judecat, dar cel ce batjocoreşte un paznic de stradă va fi judecat.

Că fiii trebuie să lepede credinţa părinţilor ca pe-o înşelare, nu trebuie să îi asculte şi să-i cinstească, ci să se despartă cât mai grabnic de ei.

Că Duminica nu este nicidecum o sărbătoare, ci o zi ca oricare alta, şi că în acea zi omul trebuie să-şi odihnească şi să-şi hrănească trupul său mai bine ca în celelalte zile.

Că e îngăduit a ucide pe oricine stă împotriva intereselor tale personale, profesionale sau naţionale.

Că totuna sunt curvia şi adulterul cu căsătoria.

Că hoţia e un lucru relativ, care depinde de context.

Că jurământul strâmb este necesar pentru binele indivizilor şi al societăţii.

Iată fraţilor, pentru ce a trebuit să vină marele război mondial. Ziditorul cel batjocorit a cutremurat pământul cu un război ca să scuture noroiul de pe sufletele europenilor.

CIREŞULE

Radu Gyr

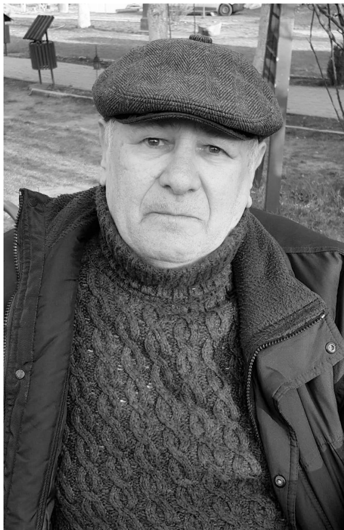
Cireşule cu frunze tremurânde,
neprihănit şi tânăr voievod,
surâzi cu flori, binecuvânţi cu rod,
sfinţeşti cu patrafirul umbrei blânde.

Tu schimbi în daruri tot ce-aduni din glod,
ci eu mă-ncheg în desfrânări flămânde,
sunt numai mârşăvii şi numai pânde,
mă sparg în uri şi-n pofte mă slobod.

Tu vii şi-acum din rai pe huma asta,
pe care-o pângăresc de-a curmeziş,
şi dacă-ţi suie-omizile pe casta

lumină a cerescului frunziş,
vin din osânda mea, cresc din năpasta
cu care spurc toţi îngerii trimişi.

Mulţumind lui Dumnezeu pentru toate

Frate Constantin*, vă vedem mereu la Sf. Liturghie, deşi, cu anii şi cu bolile, drumul spre biserică e tot mai greu. De unde dragostea aceasta pentru slujbe?*

E o poveste lungă viaţa mea...

Vă rugăm să ne împărtăşiţi câte ceva... Am înţeles că aţi avut o copilărie mai grea...

Da! M-am născut în anul 1944, în Târgovişte. Când am avut un an, mama mea a murit. Tata a rămas cu 3 copii, o soră de 10 ani şi un frate de 8 ani. Atunci m-a luat o mătuşă. La scurt timp tata s-a recăsătorit, crezând că aşa vom avea şi noi o mamă. Dar mai bine ar fi fost să nu facă asta.

V-a fost greu?

La 3 ani, când copilul are nevoie de mamă, eu a trebuit să am grijă de fratele mai mic, care se născuse din noua căsătorie. Ne-am chinuit mult, noi copiii, iar tata s-a necăjit şi când am avut eu 5 ani, s-a dus şi el.

Şi ce s-a întâmplat cu dvs.?

Sora mea m-a dus la unchiul după tată, unde am stat un an. El m-a iubit mult, dar mătuşa credea că o să-mi lase mie averea, aşa că am avut şi acolo zile grele. Iar într-o zi am plecat din casa lor unde am văzut cu ochii.

Eraţi copil! Aveaţi 6-7 ani... Eraţi singur?

Da, căci ceilalţi fraţi erau la alte rude. O vreme am stat într-un parc. Ziua mă duceam la biserică sau în piaţă. Oamenii mă vedeau şi voiau să-mi dea bani. Mie mi-era ruşine şi le ziceam că nu-mi trebuie bani, doar o bucată de pâine. Sora mea a aflat că am plecat de la unchiul nostru; nu a avut linişte şi a început să mă caute. M-a găsit după vreo săptămână în parc şi m-a dus la alt unchi, care nu avea copii. Acesta s-a purtat bine cu mine, dar după 2 ani a murit, aşa că iar am rămas singur. Însă învăţătoarea mea a aflat şi m-a dus la casa de copii.

Câţi ani aveaţi atunci?

9-10 ani.

Aţi avut o viaţă grea acolo?

Nu! Eu am fost foarte mulţumit, căci de atunci am dus-o mai bine decât alţii care aveau părinţi. Sigur că eram mulţi copii de care avea grijă un educator şi aveam parte de prea puţină atenţie - dacă venea la mine, atunci săreau ceilalţi copii pe el. **Dar mulţumesc lui Dumnezeu că El a avut grijă de mine.** Aşa zic eu acum.

Atunci ştiaţi de Biserică?

Nu, căci la casa de copii ne spuneau că tatăl nostru este Stalin. Dar s-au îngrijit de noi să avem o meserie, neau trimis la şcoli profesionale, iar cine a avut cap, a putut să facă şi facultate. Aşa am ajuns la Arad, la liceul Fabricii de vagoane, iar apoi m-au angajat la fabrică şi am rămas aici, m-am căsătorit, am doi copii buni. Să dea Dumnezeu la toată lumea aşa copii buni!

Cu fraţii dvs. aţi mai ţinut legătura?

Da. Amândoi trăiesc, sora cea mare are 86 de ani. A făcut facultate, a ajuns profesoară.

Cum aţi venit la Bisericuţă?

Mă mai duceam la biserică, dar mai rar. Eu am fost bolnăvicios în viaţă. În 2002 a trebuit să mă operez, dar tot nu eram bine. După o vreme doamna doctor Moş la care mergeam, văzând că nu mă vindec, mi-a zis că nu ştie ce să mai facă. Ea era credincioasă, mergea la Catedrală. Şi atunci mi-a spus ceva: *Uite, eu am mulţi bolnavi care merg la Biserica de la facultate unde e Părintele Ştefan. Mergeţi şi dvs. acolo.* Am venit şi nu l-am găsit. Am mai venit o dată şi l-am găsit la cursuri şi i-am spus situaţia mea. Şi de atunci m-a luat...

Frate Constantin, de unde aveţi atâta putere să veniţi mereu la Sf. Liturghie?

Deşi nu văd la mai mult de un metru, vreau să vin la slujbe, iar când nu pot din cauza bolilor, măcar să ajung să mă împărtăşesc; iar dacă nici aşa nu pot, atunci mă uit la slujbe la televizor.

Dar să vă spun ce s-a întâmplat când am fost operat. După trei zile, am căzut în comă şi am stat aşa o săptămână. Băiatul meu era cu mine, dar medicii i-au zis că nu mai au ce să-mi facă şi că trebuie să mă scoată de la aparate. El însă i-a rugat să mă mai lase o noapte şi să-l lase şi pe el să stea cu mine, iar în următoarea zi să facă ce doresc.

După acea noapte, eu am văzut un om în faţa mea, îmbrăcat în alb şi zic şi acum că a fost Domnul Iisus. Iar în spatele meu era o femeie pe care nu o vedeam. Iar ea mi-a spus că nu e voie şi să nu încerc să-mi întorc capul, că nu pot. Mi-a mai spus să mă duc după Sfântul. Când a zis ea Sfântul, eu am zis în mintea mea că sigur e Domnul Hristos şi am început să merg după El. Între timp, în salon veniseră medicii şi au început să ia aparatura, după cum s-au înţeles cu băiatul meu. Atunci eu am deschis ochii şi i-am spus medicului care lucra lângă mine: *Ce faci?* El, săracu, s-a speriat şi şi-a făcut cruce şi a zis apoi că asta-i putere dumnezeiască! L-a chemat apoi pe băiatul meu şi i-a zis că am scăpat, că Domnul m-a trimis înapoi.

Deci Dumnezeu nu v-a lăsat!

Da. Deşi mama s-a dus şi apoi şi tata, că aşa a fost scris, Dumnezeu pe mine nu m-a lăsat!

Vă mulţumim !

Icoană de sec. XVI, pictată de Onufri, cel mai mare iconar albanez

Crunta prigoană a Bisericii Albaniei

„Vouă vi s-a dăruit, pentru Hristos, nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El."

Câți dintre noi ridicăm privirea dincolo de propriile suferințe, fie și ale neamului nostru? Dar Hristos a îmbrățișat pe Cruce întreaga omenire, din toate locurile și din toate timpurile. Datori suntem să cunoaștem și să cinstim viața de jertfă a Bisericii Sale. Iar unul dintre mădularele care mult a suferit în ultimul veac este Biserica Ortodoxă din Albania.

Albanezii au fost dintre primele popoare încreștinate ale Europei. Sf. Apostol Pavel a propovăduit în această parte de lume, care pe atunci se numea Illiria și a numit episcop de Durrës pe Asterios, unul dintre ucenicii săi. Aflate la granița dintre Biserica Răsăriteană și cea Apuseană, teritoriile albaneze au fost împărțite între cele două, partea de nord fiind mai mult influențată de latini.

Apoi au venit turcii și poporul albanez a avut mult de pătimit. Aceștia le-au ocupat țara, și-au impus religia și musulmanii au ajuns în scurt timp majoritari, creștinii suferind persecuții și prigoniri. Abia în secolul XX au putut să ridice un pic capul. Deși doar 20% din populație mai erau ortodocși, Biserica Albaniei a devenit în 1929 autocefală și au urmat ani de înflorire.

Din păcate, după al doilea război mondial comuniștii au ajuns și la aici la putere. Prigoana a fost destul de mare la început, arhiepiscopul Hristofor fiind arestat la domiciliu și la scurt timp găsit mort în împrejurări ciudate. Însă ce urmat, începând cu anul 1967, cu greu poate fi cuprins de mintea noastră. Comuniștii au luat modelul chinez pe care au dorit să-l aplice întru totul în Albania. Astfel că libertatea de credință a fost cu totul interzisă prin Constituție, **Albania declarându-se primul stat ateu din lume**.

Ce a urmat pentru **Biserică? A fost desființată pur și simplu printr-un decret**. Sute de lăcașuri au fost demolate sau transformate în fabrici, depozite, cinematografe, cluburi, grajduri, etc. Iar mănăstirile au fost distruse ori rechiziționate de armată, devenind baze militare.

În 1967, Albania avea o Arhiepiscopie, 3 episcopii, 330 de parohii și 25 de mănăstiri. Toate au fost desființate, iar preoții și monahii dați afară, siliți să renunțe la hainele clericale, obligați să muncească în lume.

Orice împotrivire a fost crunt pedepsită. Dar au fost și oameni care au stat drepți. Preotul Gheorghe a fost unul dintre ei. Scos din biserică, a fost silit să lucreze ca muncitor în construcții. Într-una din zile, un țăran cunoscut s-a apropiat de el și i-a șoptit: *„În lume necazuri veți avea..."*. Atunci părintele Gheorghe și-a ridicat privirea blândă și i-a răspuns: *„...dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea."* Altă dată, niște comuniști fanatici au făcut o cruce din lemn și l-au silit pe pr. Gheorghe să o calce în picioare. Însă el s-a așezat în genunchi în fața crucii, a sărutat-o și a îmbrățișat-o. Alt părinte, Cosmas, și el silit să muncească din greu, făcea slujbe și botezuri în taină.

Aceștia, dar și grupurile de femei care se adunau pe ascuns în vreo casă și se rugau cu perdelele trase, au făcut ca Ortodoxia să rămână vie în Albania. Ei au înfruntat batjocura, bătaia, arestul și chiar moartea. Martirii Albaniei nu au fost doar preoții, ci și mulți credincioși cu familiile lor.

În 1991, când a căzut comunismul și în această țară, Biserica Ortodoxă nu exista oficial. Din cei 440 de preoți ortodocși albanezi câți slujeau în 1949 mai supraviețuiseră persecuției în 1991 doar 22, demoralizați și foarte bătrâni, chinuiți de decenii de cruntă detenție. Însă, precum grâul care fusese aruncat în pământ, Biserica a rodit însutit. Patriarhia Ecumenică a trimis un episcop misionar, pe Anastasios. Lucrarea sa a fost foarte grea, dar minunile s-au întâmplat la tot pasul.

Întâi a început catehizarea poporului și a hirotonit preoți. Apoi a reușit să recupereze câteva biserici și a început construirea multora altora și a unor mănăstiri. În câțiva ani, Albania avea sute de parohii și preoți, 160 de biserici reparate și altele 150 de biserici noi, câteva mănăstiri, o Academie Teologică și două Seminarii, o Școală de Muzică Psaltică, reviste și un post de radio. Cu timpul s-a ajuns ca Biserica să susțină spitale, policlinici, o clinică stomatologică mobilă, școli și grădinițe. Cu adevărat în Albania s-a împlinit cuvântul Mântuitorului *„pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui."*

Părintele IERONIM din Eghina

Vasile Apostolidis (numele de botez al Părintelui Ieronim) s-a născut în anul 1883 în Capadocia (Asia Mică), unde a făcut primii ani de școală și a cunoscut câțiva oameni sfinți. Crescând și iubind întru toate viața creștină și mergând pe calea Bisericii, tânărul Vasile a ajuns diacon. Apoi s-a dus la Locurile Sfinte, unde a stat câteva luni, iar de acolo a mers pentru o vreme la Constantinopol. În 1922, când a avut loc schimbul de populație dintre Grecia și Turcia, părintele Ieronim a plecat în Grecia și s-a stabilit în cele din urmă în Eghina.

Îmbolnăvindu-se, a fost internat la Spitalul din Eghina. Acolo a început să-și arate puterea binefăcătoare față de ceilalți bolnavi, mângâindu-i și întărindu-i. Văzând că le era de mare ajutor, responsabilii spitalului i-au cerut să rămână ca preot. Părintele Ieronim a primit. I s-a dat un salon, care a fost transformat în biserică. Astfel, a devenit preot paroh la spital. A avut o lucrare preoțească puternică, mulți oameni spovedindu-se la el.

Însă într-o duminică n-a mai ieșit să-i împărtășească pe credincioși și le-a dat drumul să plece, spunându-le că se întâmplase ceva. În aceeași după amiază, și-a depus demisia din activitatea de paroh, chiar dacă a fost nevoit să mai slujească acolo încă cinci-șase luni. Așa cum i-a mărturisit părintelui său duhovnic, **în timpul săvârșirii acelei sfinte Liturghii, pâinea și vinul din Sfântul Potir s-au prefăcut cu adevărat în carne și sânge**. După ce le-a spus oamenilor să plece, a stat multe ore și s-a rugat, până ce carnea și sângele au luat din nou forma pâinii și a vinului.

După aceasta însă, părintele s-a rugat lui Dumnezeu spre a-l împiedica de a mai sluji ca preot. Această rugăciune izvora dintr-o adâncă smerenie, pe care părintele s-a silit toata viața să o ascundă. La un moment dat, luând în mână o veche grenadă, ieșită la iveală din pământ, i-a explodat în mână, acest fapt ducând la amputarea mâinii stângi. Astfel, părintele nu a mai putut săvârși Sfânta Liturghie. El însuși spunea: *„Mi-am pierdut mâna. Dumnezeu a îngăduit să-mi fie luată. Se pare că nu aveam nevoie de ea. Am cealaltă mână. Dacă vrea să mi-o ia și pe aceasta, să mi-o ia. Iar dacă vrea să-mi dea cancer, primesc bucuros. Numai să fie voia lui Dumnezeu și să-mi dea și puterea să suport"*.

Părintele Ieronim va sluji însă Bisericii lui Hristos ca duhovnic, el spovedind neîncetat pe cei căutători de cele sfinte și împlinitori ai faptelor vrednice de pocăință. Era extrem de iubitor, lumina și blândețea chipului nepărăsindu-l niciodată, nici chiar în fața celor mai mari păcate auzite în scaunul Spovedaniei. Astfel, cu dragostea lui, a acoperit și vindecat mulțime de păcate.

Părintele Ieronim a locuit, până la sfârșitul vieții într-o căsuță modestă din insula Eghina, ajutat fiind numai de o maică. **Și-a luat ca nevoință a face milostenie cu familiile sărace**. Astfel, în ultimii ani de viață, de trei ori pe săptămână, lua în mâna teafără un săculeț („săculețul iubirii", așa cum va fi numit) și cobora în orașul Eghina. Pe unde trecea, oamenii îi puneau în săculeț diferite alimente: pește, fructe, legume etc. Iar pe drumul de întoarcere, părintele le împărțea familiilor sărace. Odată, în piață se afla un pescar care se gândea: *„Ce-o fi făcând părintele cu peștele pe care îl primește?..."* Iar în clipa în care părintele a trecut pe lângă el, s-a prefăcut că nu îl vede, stând aplecat și alegând peștii. Părintele s-a oprit în dreptul lui și îl privea zâmbind. Când pescarul s-a îndreptat în cele din urmă spre el, părintele i-a spus:

- Știu ce gândești în momentul acesta: „Oare ce face ăsta cu atâta pește?..." Uite cum stă treaba: eu nu am cerut pește nici de la tine, nici de la altcineva. Dacă vrei, dai, dacă nu vrei, nu dai. Din peștii pe care îi primesc, pe unii îi mănânc, pe alții îi dau. Rămâi sănătos și Dumnezeu să te binecuvânteze.

Pescarul a mărturisit că, atunci când avusese gândul acela, părintele se afla la 15 metri distanță și, cu toate acestea, i-a știut gândul și a venit la el să i-l dezvăluie. Era înzestrat cu harismele străvederii și înainte-vederii.

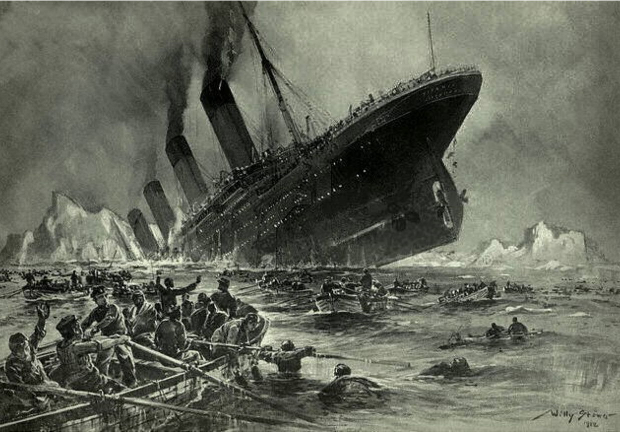
A știut ziua când avea să moară. În lunea de dinaintea acestei zile, i-a chemat la el pe fiii săi duhovnicești și le-a dat ultimele sfaturi. Le-a zis chiar așa: *„Până duminică, dacă vrea Dumnezeu, voi fi în viață. După aceea, voi adormi"*. Și așa s-a întâmplat, trecând la Domnul în zi de duminică, 1966.

Iată un sfat dat de părintele Ieromin unei mame îndurerate, care avea un fiu de 15 ani, ce crea o mulțime de probleme acasă. Mama i-a spus plângând părintelui:

– *Părinte, rugați-vă mult pentru fiul meu. Nu știu ce să mai facem. L-am educat ca pe un bun creștin, dar el nu ne-a ascultat*. Atunci, părintele i-a zis următoarele:

– *Ascultă ce am să-ți spun: ai o foarte mare responsabilitate față de acest copil.* ***În cealaltă viață, Dumnezeu îți va cere fie copilul mântuit, fie rănile de pe genunchii tăi.*** *Încearcă să-l îndreptezi cu povețe și sfaturi. Dacă nu reușești, să îngenunchezi și să te rogi atât de mult, încât să apară răni pe genunchii tăi. Numai atunci vei putea să spui: „Doamne, am făcut tot ce-am putut, dar n-am reușit să-mi mântuiesc copilul"*.

Lecția istoriei

Dezlegarea prezentului

PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI

Preot Ștefan

Ne întrebăm ce e cu noi, ce e cu lumea, cu țara noastră. De ce suntem atât de împiedicați și nevolnici, din criză în criză; de ce trebuie iar să ne sacrificăm, de la o generație la alta.

O mare parte din răspuns se află în **taina întunericului care a „luminat" lucifericul secol 20.** Căci, așa cum este o taină a Luminii, descoperită oamenilor prin venirea lui Hristos în lume, este și o taină a întunericului, care se lucrează în paralel și împotriva taine Luminii. Taina lui Hristos este că ne înghite, ne face mădulare ale Trupului Său prin Sf. Împărtășanie, făcându-ne fii ai Luminii. Iar cealaltă taină, a întunericului, înghite multe suflete, pe unii cu știință, dar pe cei mai mulți fără să o știe, spre moarte.

Secolul 20 este plin de răni, iar noi suntem marcați de acestea. Îl numim luciferic, de la numele îngerului căzut, împreună cu miliarde de îngeri. Lucrarea lui este puternic impregnată în secolul 20; iar ca să înțelegem secolul 21 – și spusa lui Malraux, că acesta va fi religios sau nu va fi deloc – trebuie să vedem cu ce moștenire venim, ce mai putem face, să descoperim de ce suntem atât de neputincioși ca neam și ca lume.

Dacă vom înțelege ce lovituri grozave s-au dat omului și sufletului său, lumii întregi în veacul 20, atunci nu ne vom mai mira de ce suntem așa. Atunci când ți s-a tăiat mâna sau piciorul, e clar că nu mai poți lucra sau nu te mai poți mișca. Așa trebuie să înțelegem și noi de ce nu merg toate, de ce furăm, de ce mințim, de ce nu ne putem înțelege.

Secolul 20 înseamnă o cotitură în viața lumii din toate punctele de vedere. Mântuitorul a spus că pomul bun se cunoaște din roadele lui. Să ne închipuim un secol ca un pom cu 100 de roade. Și astfel vom vedea ce fel de pom a fost veacul 20, ce fel de roade a avut, dacă părinții și bunicii noștri au mâncat din ele și li s-au strepezit sau nu dinții, lor și nouă deopotrivă.

Dumnezeu nu trimite omului niciodată necaz sau bucurie până nu-l avertizează întâi. Dacă ne uităm în iconomia mântuirii noastre, vom vedea că Hristos nu înviază până nu arată Apostolilor chipul Învierii Sale, la Schimbarea la Față; la fel și pregustarea de la Cina cea de Taină. Adică, în termeni tehnici, face o pregătire perceptivă.

Dumnezeu a dat un semn și pentru veacul 20, care a vădit ce va fi, adică un mare dezastru. Acest semn a fost **vasul „Titanic".** Acest vas s-a scufundat în Duminica Tomii din anul 1912, atunci când se pune mâna pe rana Mântuitorului și ori zici *„Domnul meu și Dumnezeul meu!"*, ori te lepezi ca Iuda. Nu există altă variantă. Și în plus, acea zi era 14 aprilie, care coincide cu 14 nissan - Paștile evreiești, adică ziua în care a fost răstignit Mântuitorul.

În istorie au fost nave militare care au naufragiat și au murit de 10 ori mai mulți decât au murit cei din tragedia Titanicului, dar acestea n-au rămas atât de bine impregnate în mentalul colectiv. Însă Titanicul a rămas, pentru că era catalogat cel mai mare și mai luxos vapor construit vreodată - până la acea vreme. Și s-a scufundat tocmai la inaugurare! Acestea toate spun ceva! **Dumnezeu vorbește prin el de naufragiul unei lumi:** *Vă încredeți în știința și puterea voastră? Asta e drumul pe care veți merge! Vă încredeți în bunăstarea voastră? Iată unde duce ea!* E un fel de nou turn Babel, reașezat în mijlocul lumii. Atunci Dumnezeu a oprit zidirea turnului prin încurcarea limbilor. Turnul Babel modern, îngăduit de Dumnezeu a fi așezat în mijlocul lumii noastre, este Titanicul.

Titanicul s-a scufundat în pragul primului război mondial, iar prin el Dumnezeu vorbea despre ororile, grozăviile și distrugerile care vor urma pe fața întregului pământ. Cine a avut ochi de văzut a înțeles!

A urmat **prima fază a demonizării lumii – primul război mondial**. Pe postamentul zidit de om, al evoluției tehnice și științifice, se întâmplă un lucru care până atunci nu fusese cu putință: *războiul a cuprins toată lumea.* Mijloacele și distanțele dinainte de acest război nu permiteau o conflagrație mondială. Dar turnul babilonesc al științei zidit de om a permis întinderea războiului în toată lumea.

Stârnirea acestui război nu a fost dorită de niciuna dintre puterile beligerante. Dar ele au intrat într-un carusel care le-a prins. Iar caruselul fusese zidit de om: industrializarea, rațiunea, tehnica, toate puse în joc de diavol. Începe cu scuturarea Serbiei, făcută răspunzătoare de către Austro-Ungaria (ajutată ulterior de Germania și Turcia) pentru uciderea prințului moștenitor, iar apoi, panslavismul se arată prin intrarea în război alături de Serbia a Rusiei, la care se vor alătura Anglia și Franța. În momentul în care intră în război și Japonia, conflictul devine mondial. Și toate s-au întâmplat într-o vară și o toamnă!

(va urma)

Cărțile Sfinte

EVANGHELIA de la Ioan (1)

Grija pe care o are autorul acestei minunate și unice scrieri apostolice – cel mai tânăr dintre Apostoli - de a evita să pomenească nu numai numele său, ci și numele fratelui său Iacov, precum și numele lui Zevedeu, tatăl său, și al Salomeei, mama sa, constituie ea însăși o semnătură cum nu se poate mai clară și mai grăitoare. Este **semnătura smereniei**. Apostolul iubirii poate fi numit deopotrivă, cu drept cuvânt, și *Apostolul smereniei.*

Mărturii despre această Evanghelie ni s-au păstrat încă de la începutul secolului II. Una dintre ele, a Sfântului Irineu de Lyon, deși scurtă, este nu se poate mai clară: *„Ioan, ucenicul Domnului, cel care s-a aplecat pe pieptul Lui, a scos și el o Evanghelie pe când petrecea în Efesul Asiei."* Această mărturie este de o importanță deosebită, deoarece Sf. Irineu l-a cunoscut pe Sf. Policarp al Smirnei, ucenic al Apostolilor.

În primul capitol este prezentat momentul când doi ucenici ai lui Ioan Botezătorul au auzit mărturia acestuia despre Iisus. Unul dintre ei era Andrei. S-a presupus uneori că celălalt, al cărui nume nu este dat, n-ar fi altul decât însuși Ioan, autorul Evangheliei. Dacă este așa, înseamnă că aici își are începutul ucenicia lui Ioan.

Unii autori deduc că prin „sora mamei Lui" (adică verișoara sau cumnata) din Evanghelie trebuie înțeleasă Salomeea, mama lui Ioan. Dacă e așa, înseamnă că Sf. Ioan ar fi fost înrudit trupește cu Mântuitorul. În orice caz, Salomeea a rămas printre femeile care slujeau Domnului și ucenicilor Săi „din avutul lor".

O minune a Maicii Domnului

Un monah din Sf. Munte a povestit o experiență tragică de a sa și care este totodată și o întâmplare minunată, care s-a săvârșit în zilele noastre prin intervenția minunată a Maicii Domnului.

Odată, acest monah s-a dus la hramul unei mănăstiri mari, cu dorința de a primi dumnezeiasca binecuvântare a Sfântului prăznuit.

Pe la jumătatea privegherii, monahul a simțit nevoia să iasă afară din biserică. La acel hram se afla și un mirean, vlăstar al iadului și unealtă a diavolului, care însă nu mersese cu un scop bun și sfânt, ci voia să profite de faptul că acolo se găsea multă lume și atunci când va găsi ocazia potrivită, să-și satisfacă instinctele animalice. Acest mirean, ascuns în întuneric, afară din biserică, l-a urmărit pe chipeșul monah și, fiind înarmat, s-a aruncat asupra lui, cu scopul de a-i spurca tânărului curăția și de a-și satisface dorința sa animalică.

Tânărul monah, surprins și înfricoșat de pornirea mireanului, a înțeles îndată viclenele intenții ale ciudatului și imoralului închinător, precum și situația grea în care se afla. Căci era singur în întuneric cu o fiară ce avea chip de om și trupul înfierbântat de flăcările iadului.

Atunci monahul, având credință nezdruncinată în atotputernicia Maicii Domnului și în ascultarea față de starețul său, a strigat cu toată puterea sufletului său:

- Maica Domnului, pentru rugăciunile părintelui meu, mântuiește-mă!

Chiar în acea clipă, fără să-și dea seama în ce chip s-a petrecut, tânărul monah s-a aflat în fața chiliei starețului său, care era la o distanță de o oră și jumătate de mănăstire.

Fiind încă înfricoșat, el a povestit starețului acea întâmplare. Atunci amândoi au dat slavă și mulțumire lui Dumnezeu și Maicii Sale pentru ocrotirea Lor.